

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobkyne: **E.**, nar. X., bytom M., zast.: *JUDr. M.*, advokátkou so sídlom S., proti žalovanému: 1/ **Ministerstvo obrany Slovenskej republiky** so sídlom Kutuzovova 8, 832 47 Bratislava, 2/ **Územná vojenská správa Žilina**, Rajecká cesta 18, 010 Žilina, 3/ **Vedúci služobného úradu Územnej vojenskej správy Žilina**, Rajecká cesta 18, 010 10 Žilina, žalovaní 2/a 3/ spoločne zast.: *JUDr. J.*, adv. so sídlom K., o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 16. decembra 2008 č. k. 21S 102/2007–136, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 16. decembra 2008 č. k. 21S 102/2007–136 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.**Konanie na správnom orgáne**

Rozhodnutím č. p.: ÚVS ZA-137-3/2007-OÚ z 15. júna 2007 Vedúceho služobného úradu Územnej vojenskej správy žalovaný 2/ ako odvolací správny orgán podľa § 138 ods. 1 zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 312/2001 Z.z.“) zamietol podľa § 138 ods. 6 cit. zákona odvolanie žalobkyne a potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie vydanom vedúcim služobného úradu Územnej vojenskej správy Žilina č. p.: OÚ-N-5-102/2005 zo dňa 28.02.2006, ktorým bola štátna zamestnankyňa odvolaná zo štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. b) a § 126 písm. b) zák. č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe.

V svojom rozhodnutí žalovaný po zrekapitulovaní úkonov správnych orgánov uviedol, že keďže vedúci služobného úradu Vyššej vojenskej správy, ktorý konal do 31.05.2006 ako príslušný odvolací orgán podľa vtedy účinného ust. § 138 ods. 1 písm. c) zák. č. 312/2001 Z.z., už v dôsledku zmeny tohto právneho predpisu od 01.06.2006 nebol oprávnený konať a rozhodovať, vo veci vrátenia správneho orgánu na ďalšie konanie bol povinný konať vedúci služobného úradu Územnej vojenskej správy Žilina.

Ďalej žalovaný uviedol, že v medziach právneho názoru správneho súdu odvolací orgán v súlade s § 138 ods. 5 zák. č. 312/2001 Z.z. a príslušnými ustanoveniami Správneho poriadku preskúmal napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu, konanie doplnil a zistené nedostatky odstránil.

K nutnosti napraviť nedostatočné odôvodnenie žalovaný uviedol, že prvostupňové, ako aj druhostupňové konanie tvorí jeden celok a ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. vzťahujúce sa na vydanie prvostupňového rozhodnutia majú všeobecnú platnosť a vzťahujú sa aj na odvolacie konanie (zásada dvojinštančnosti konania), tzn. odvolací orgán má právomoc doplniť dokazovanie a zistené nedostatky odstrániť tak, aby napadnuté rozhodnutie mohol potvrdiť a nemusel rozhodnutie prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť späť prvostupňovému orgánu na konanie. Súčasne žalovaný na druhej strane zdôraznil, že pre správne konanie neplatí vo všeobecnosti zásada koncentrácie konania, čo znamená, že účastník konania môže

svoje pripomienky a návrhy na dokazovanie uplatniť len v určitom, konkrétnom štádiu konania.

Navyše žalovaný zdôraznil, že viazanosť správneho orgánu právnym názorom správneho súdu platí za predpokladu, že nie je vylúčená aplikácia právneho názoru na nové skutkové alebo právne skutočnosti (str. 4 rozhodnutia).

Ďalej žalovaný zrekapituloval skutkový stav, tzn. že v dôsledku ministrom obrany vy danej tabuľky počtov č. 105050 zo dňa 19.09.2005, ktorá nadobudla účinnosť 01.01.2006, bude na základe schválenej systemizácie zrušené štátnozamestnanecké miesto žalobkyne a k tomu patriaca funkcia hlavný referent oddelenia mierového doplňovania a civilnej služby v služobnom úrade Územnej vojenskej správy Žilina. Ďalej bolo žalobkyni oznámené, že služobný úrad nemá v systemizácii pre ňu zodpovedajúce miesto voľné, a v tomto prípade nemôže svoju ponukovú povinnosť ani splniť, pričom ponúknuť štátnozamestnanecké miesto na trvalé preloženie do iného služobného úradu nie je vedúci úradu oprávnený a služobnému úradu neprináleží sprostredkovať voľné štátnozamestnanecké miesto do iného služobného úradu vzhľadom na to, že takúto povinnosť mu zákon neukladá.

Podľa žalovaného žalobkyňa podľa opisu činnosti štátnozamestnaneckého miesta vykonávala štátnu službu v odbore obrana. Organizačne bola zaradená do oddelenia mierového doplňovania a civilnej služby, plnila úlohy odborného úseku štátnej správy a podľa najnáročnejšej činnosti jej patrila funkcia hlavný referent. Do organizačnej zmeny a zrušenia štátnozamestnaneckých miest v systemizácii plnilo úlohy odborného úseku štátnej správy na tomto oddelení vo funkcii hlavný referent 13 štátnych zamestnancov, pričom najnáročnejšia činnosť bola u všetkých totožná a len v rámci najnáročnejšej činnosti a ostatnej činnosti boli úlohy diferencované.

Žalovaný zdôraznil, že žalobkyňa mala totožné úlohy s ďalším štátnym zamestnancom a boli špecifikované na úsek civilnej služby. V novej organizačnej súčasti, tzn. v skupine národnej registrácie, do ktorej patrí aj úsek alternatívnej služby, s účinnosťou od 01.01.2006 boli vytvorené len 2 štátnozamestnanecké miesta, z ktorých ani jeden opis činnosti nie je totožný s predchádzajúcimi opismi činnosti štátnozamestnaneckých miest na oddelení mierového doplňovania a civilnej služby, avšak z toho jeden vypracovaný opis činnosti

obsahuje v kumulácii s plnením iných úloh aj úsek alternatívnej služby. Na obsadenie vytvorených štátnozamestnaneckých miest v skupine národnej registrácie, všetci štátni zamestnanci spĺňali kvalifikačné predpoklady, mali porovnateľnú doterajšiu náročnosť nimi vykonávanú štátnu službu a porovnateľné výsledky služobného hodnotenia.

Ďalej sa žalovaný v svojom rozhodnutí podrobne vysporiadal s námietkami žalobkyne obsiahnutými v podanom odvolaní.

Na základe takto vyhodnoteného skutkového stavu žalovaný dospel k záveru, že žiadosti žalobkyne o zrušenie napadnutého rozhodnutia v celom rozsahu pre dôvody uvedené v odvolaní, nevyhovuje, lebo nezistil také nedostatky, pre ktoré by bolo potrebné ho považovať za vecne nesprávne a nezákonné.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

Proti tomuto rozhodnutiu podala žalobkyňa na Krajský súd v Žiline žalobu zo 06.08.2007.

Krajský súd ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie Vyššej vojenskej správy Žilina, ako aj prvostupňového správneho orgánu a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, a preto pri aplikácii § 250j ods. 3 v spojení s § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p. zrušil rozhodnutia správnych organov.

V pôvodnom súdnom konaní sp. zn. 10S 165/2006 krajský súd dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu bolo nutné zrušiť z dôvodov § 250j ods. 2 písm. c) a d) O.s.p. a preto tak učinil rozsudkom dňa 27.02.2007. V tomto rozsudku krajský súd predovšetkým jednoznačne zdôraznil, že preskúmané rozhodnutie odvolacieho orgánu nemôže nahrádzať čo do výrokovej časti, odôvodnenia a ostatné náležitosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ktoré bolo nedostatočne odôvodnené. Takýto prístup odvolacieho správneho orgánu podľa krajského súdu nie je v súlade so zásadou dvojinštančnosti konania. Navyše rozhodnutie

prvostupňového správneho orgánu krajský súd posúdil ako nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, ktoré ako nezákonné bolo potrebné zrušiť.

Po tomto zrušovacom súdnom rozhodnutí, napriek obsahu skoršieho rozsudku krajského súdu a jeho odôvodnenia (nezrušil prvostupňové správne rozhodnutie), vo veci ďalej konal Vedúci služobného úradu Územnej vojenskej správy v Žiline, ktorý po preskúmaní opravného prostriedku žalobkyne prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Krajský súd preto na prvom mieste zdôraznil, že povinnosťou správnych orgánov bolo preukázať, že funkcia, ktorú zastávala navrhovateľka, vo vzťahu ku ktorej skončila územná vojenská správa štátnozamestnanecký pomer odvolaním, bola zrušená a nebola k 01.01.2006 zaradená do novej organizačnej štruktúry na Územnej vojenskej správe Žilina. Ďalej mali tieto správne orgány povinnosť preukázať, že nielen funkcia, ktorú vykonávala navrhovateľka, bola zrušená, ale že náplň funkcie, ktorú vykonávala žalobkyňa pod názvom hlavný referent v odbore štátnej služby 2.09 Obrana, vôbec v novej štruktúre Územnej vojenskej správy Žilina k 01.01.2006 nebola obsiahnutá a pracovná náplň, ktorú žalobkyňa vo svojej funkcii vykonávala, nebola pretransformovaná, resp. rozdelená do pracovnej náplne a do iných funkcií, ktoré v systéme Územnej vojenskej správy k 01.01.2006 boli vytvorené.

Krajský súd poukázal, že na rozdiel od tejto povinnosti, ktorú mala ako právny názor súdu rešpektovať, Územná vojenská správa Žilina preukázala len tú skutočnosť, že v dôsledku organizačných zmien došlo k zníženiu z pôvodných 27 štátnozamestnaneckých miest na stanovených 9 štátnozamestnaneckých miest k 01.01.2006. Jej tvrdenia, že v novej štruktúre od 01.01.2006 boli vytvorené výlučne nové miesta, nestotožnené s 5 pôvodnými štátnozamestnaneckými miestami (vytvorenými do 31.12.2005), ani z obsahu správneho spisu, ani preskúmaných rozhodnutí preukázané neboli.

Okrem toho krajský súd s poukazom na svoj skorší rozsudok konštatoval, že podstatné skutkové dôvody musia byť obsiahnuté v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa a súčasťou správneho spisu musia byť listinné dôkazy, ktoré sa viažu k pôvodnej organizačnej štruktúre, v ktorej vykonávala navrhovateľka štátnozamestnaneckú funkciu, viažu sa k jej pracovnému zaradeniu (pracovnej náplni), kvalifikačným, odborným a iným predpokladom pre výkon jej funkcie, a musia byť aj dôkazy

viažuce sa k porovnaniu novej organizačnej štruktúre tak, aby boli zrejmé bez ohľadu na názov pracovného zaradenia, a to z hľadiska kvalifikačného, odborného a iného, ktoré miesta z hľadiska novej štruktúry je možné stotožniť alebo sú porovnateľné s miestom, ktoré v štátnozamestnaneckom pomere vykonávala žalobkyňa.

Žalovaný napriek uvedenému právnomu názoru krajského súdu takto nepostupoval, nezrušil prvostupňové správne rozhodnutie a znovu prejednal odvolanie žalobkyne. Tým opätovne spôsobil podľa krajského súdu situáciu, kedy je prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu nedostatočne odôvodnené. Z obsahu tohto rozhodnutia nevyplývajú skutočnosti, ktoré by preukazovali, že rozhodnutie je vydané v súlade so zákonom.

K zrušeniu rozhodnutia preto krajský súd pristúpil z dôvodov uvedených v § 250j ods. 3 v spojení s § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p. a vec vrátil správnomu orgánu na ďalšie konanie.

Vo vzťahu k žalovanému 1/ krajský súd konanie zastavil s odôvodnením, že žalovaný 1/ nie je druhostupňovým správnym orgánom, ktorého rozhodnutie by bolo predmetom preskúmania.

III.

Odvolanie žalovaných

Vo včas podanom odvolaní zo dňa 09.02.2009 (č. 1. 155) žalovaní 2/ a 3/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu napadli v celom rozsahu rozsudok prvostupňového súdu v súlade s § 205 a nasl. O.s.p., z dôvodov ustanovených v § 205 ods. 2 písm. c) a písm. f) O.s.p.

Predovšetkým uviedli, že z dokladov vzťahujúcich sa k veci a zo súdom vykonaného dokazovania a s odkazom na ust. § 13 ods. 1 písm. b), § 28 ods. 2, § 29 ods. 4 ako aj § 40 ods. 2 písm. b) zák. č. 312/2001 Z.z. možno jednoznačne konštatovať, že pri rozhodovaní prvostupňového a druhostupňového správneho orgánu boli splnené zákonné podmienky skončenia štátno-zamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. b) zák. č. 312/2001 Z.z.

Ďalej zdôraznili, že v svojom konaní dôsledne uplatňovali apelačný princíp (§ 138 ods. 5 zák. č. 312/2001 Z.z.) ktorý umožňuje napraviť rozhodnutie prvého stupňa, a navyše poukázali na skorší rozsudok krajského súdu, ktorým neuplatnil svoju právomoc vyplývajúcu mu z § 250j ods. 2 O.s.p. v tom rozsahu, aby zrušil aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa.

Takisto poukázali, že krajský súd rozhodol nad rámec žaloby, kedy žalobkyňa nenamietala ako dôvod na zrušenie žaloby skutočnosť, že rozhodnutie žalovaného 2/ nebolo dostatočne odôvodnené.

Záverom vyslovili požiadavku, aby odvolací súd v súlade s § 220 O.s.p. rozsudok krajského súdu zmenil a žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietol a zaviazal ju na náhradu trov konania.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po verejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 372p ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého

rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

Žalovaní 2/ a 3/ v svojom odvolaní najmä poukazovali na apelačný princíp predovšetkým obsiahnutý v § 138 ods. 5 zák. č. 312/2001 Z.z., ktorý umožňuje napraviť rozhodnutie prvého stupňa. Na základe uvedeného ďalej žalovaní 2/ a 3/ vyslovili, že z toho dôvodu nemožno sa stotožniť s názorom, že odvolací orgán v tomto smere mal postupovať v rozsahu zákona o správnom konaní. Teda dovolací orgán má právomoc, ktorú používa v prípade, ak je výrok rozhodnutia v súlade s hmotným právom, zákonnou úpravou, avšak je potrebné náležité odôvodnenie. V tomto prípade odvolací orgán rozhodnutie prvostupňového orgánu potvrdí a v odôvodnení svojho rozhodnutia uvedie, ktoré dôvody ho viedli k jeho rozhodnutiu.

S uvedenou argumentáciou sa Najvyšší súd nestotožnil.

Podľa § 138 ods. 5 zák. č. 312/2001 Z.z. v znení účinnom v čase vydania prvostupňového rozhodnutia (28.02.2006) odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu. Ak je to potrebné, konanie doplní a prípadné zistené nedostatky odstráni.

Z ustanovenia § 125 zák. č. 312/2001 Z.z. v hore uvedenom znení vyplýva subsidiárna pôsobnosť zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) na všetky konania vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru s výnimkou výberových konaní, kvalifikačnej a nominačnej skúšky, zriaďovania osobitných komisií podľa tohto zákona a pracovnej cesty.

Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Správne krajský súd sa vysporiadal s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu z 28.02.2006, ak vyslovil, že je nepreskúmateľné. Je celkom irelevantná námietka žalovaných 2/a 3/, že tak učinil bez opory v žalobe, lebo z ustanovenia § 250j ods. 3 O.s.p. vyplýva požiadavka na správne súdy postupom „*ex offico*“ zrušiť všetky rozhodnutia správnych orgánov, ktoré boli vydané na základe neúčinného právneho predpisu a tiež, ak sú nepreskúmateľné pre:

1. nezrozumiteľnosť,
2. nedostatok dôvodov,
3. neúplnosť spisov správneho orgánu alebo z dôvodu, že spisy neboli predložené.

Je nepochybné, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu z 28.02.2006 kritériám uvedených v § 47 ods. 3 správneho poriadku vôbec nevyhovuje a je nepreskúmateľné z titulu nedostatku dôvodov.

Najvyšší súd už opakovane v svojich rozhodnutiach (napríklad sp. zn. 5SŽ 37/2006 a 5SŽf 89/2007) vyslovil záver, že odôvodnenie rozhodnutia orgánu verejnej správy musí obsahovať logickú, právnu a presvedčivú argumentáciu; v prípade sporu o ukončení štátnozamestnaneckého pomeru jasnú a presvedčivú argumentáciu o splnení formálnej a materiálnej podmienky o neexistencii náhradného miesta, tzn. že priemernému adresátovi je daná možnosť z mu predloženého odôvodnenia pochopiť

- na základe akých skutočností (dôkazných prostriedkov) a v akom rozsahu bol zistený skutkový stav,
- správnosť právnych noriem aplikovaných na skutkový stav a
- právne závery nevybočujúce z logiky aplikácie práva a vedúce k myšlienke obsiahnutej vo výrokovvej časti.

Takéto požiadavky Správny poriadok bez rozlíšenia požaduje nielen od rozhodnutia odvolacieho ale aj od prvostupňového správneho orgánu. Preto pod pojmom zásada dvojinštančnosti konania nie je možné rozumieť oprávnenie odvolacieho orgánu, aby v odvolacom konaní naprával nedostatočné odôvodnenie prvostupňového orgánu, ale naopak, oprávnenie, kedy nespokojný účastník proti dôvodom „*expressis verbis*“ vysloveným v odôvodnení rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu vznáša svoje odvolacie námietky.

Avšak namiesto hore uvedeného zdôvodnenia a vysvetlenia, prečo v prípade žalobkyne muselo dôjsť k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru prvostupňový správny orgán žalovaný iba doslovne a mechanicky citoval v odôvodnení svojho rozhodnutia znenie ust. § 40 ods. 2 písm. b) a odseku 4 zák. č. 312/2001 Z.z.

Ďalej svoju „citačnú“ časť odôvodnenia zavŕšil stručným textom odôvodnenia: „*Na základe R MO SR č. V-13/2005 o organizačných zmenách Vyššej vojenskej správy v Banskej Bystrici a územných vojenských správ k 1.1.2006 sa v dôsledku zmeny systemizácie štátnozamestnaneckých miest v rozpočtovej kapitole Ministerstva obrany SR na rok 2006 rušia štátnozamestnanecké miesta v uvedených služobných úradoch. Podľa čl. 5, písm. e) citovaného rozkazu dochádza uvedeným dňom k reorganizácii Územnej vojenskej správy Žilina znížením tabuľkových počtov zamestnancov. V dôsledku zmeny v systemizácii sa dňom 31.12.2005 ruší Vaše štátnozamestnanecké miesto - funkcia, ktorú ste do t. č. podľa platných tabuliek počtov ÚVS Žilina vykonávali.*“

Z takéhoto odôvodnenia skutočne nevyplývajú konkrétne dôvody a logické závery (ako správne uviedol krajský súd), ktoré *by mohli* žalobkyňu presvedčiť o formálnych a materiálnych prekážkach brániacich v jej zotrvaní v štátnozamestnaneckom pomere.

Zákon neumožňuje žalovanému takýto postup. Naopak, ako už raz Najvyšší súd zdôraznil, žalobca sa s týmito právnymi skutočnosťami mal zákonným spôsobom vysporiadať. Túto svoju povinnosť si však žalovaný nesplnil. Uvedený postup žalovaného je o to pre Najvyšší súd zarážajúci, lebo už raz krajský súd v svojom zrušujúcom rozsudku (sp. zn. 10S 165/2006 zo dňa 27.02.2007) upozornil žalovaného na nedostatky v odôvodnení, a už preto bolo v demokratickej spoločnosti logicky očakávateľné (zásada zákonnosti

v zmysle § 3 ods. 1 Správneho poriadku), že žalovaný vedený týmto právnym názorom bude venovať odôvodneniu prvostupňového rozhodnutia v zmysle § 250j ods. 6 O.s.p. zvýšenú pozornosť. Toto sa však nestalo.

Ako už raz Najvyšší súd zdôraznil, žalovaný v rozpore so zásadou spravodlivého procesu (viď články 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1 v spojení s ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, resp. čl. 36 ods. 1 a 4 Listiny základných práv a slobôd) vôbec netrval, aby prvostupňový správny orgán žalobkyni bližšie naznačil s jasnou väzbou a na základe logických súvislostí na svoje skôr uvedené skutkové zistenia, poprípade indikoval dôvodnosť svojho úsudku, prečo je nutné so žalobkyňou skončenia štátnozamestnaneckého pomeru ukončiť odvolaním za situácie, keď žalobkyňa túto skutočnosť počas správneho konania aktívne spochybňovala.

Najvyšší súd už v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach (napríklad rozhodnutie 5Sž 37/2006) viackrát zdôraznil, že nedostatok odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu na jednej strane sťažuje obranu účastníka proti rozhodnutiu, s ktorým nesúhlasí, lebo mu je odňatá možnosť poukázať na nesprávnosť záverov konajúceho orgánu štátnej moci, a na strane druhej sa vytvára prekážka pre súdny prieskum napadnutého rozhodnutia, lebo konajúci súd v dôsledku neexistencie alebo nedostatku úsudkov a logických väzieb medzi nimi a deklarovanými právnymi závermi nemôže posúdiť ich zákonnosť.

Na základe uvedeného pre Najvyšší súd z ustanovenia § 47 ods. 3 vyplýva záver, že už v prvostupňovom rozhodnutí o skončení štátnozamestnaneckého pomeru musí byť jasne, precíznym spôsobom a konkrétnym právnym ustanovením špecifikovaná prekážka, ktorá bráni prvostupňovému orgánu pokračovať so žalobkyňou v tomto pomere, ale tiež skutočnosti, ktoré boli podkladom na rozhodnutie a rovnako jasná odpoveď, aké úvahy žalobca akceptoval a prečo pri prijímaní svojho odmietavého rozhodnutia.

Najvyšší súd však poukazuje, že v predmetnom odôvodnení prvostupňového rozhodnutia žalovaného takéto závery absentovali a tento nedostatok, ktorý môže mať jednoznačný dopad na zákonnosť samotného rozhodnutia musí súd vykonávajúci správny prieskum zobrať postupom „ex offo“ na vedomie.

Preto Najvyšší súd musí v súlade s krajským súdom konštatovať, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné.

Najvyšší súd otázku dodržiavania povinnosti riadne a presvedčivo odôvodniť každé rozhodnutie orgánu štátnej moci odvíja od právnych záverov judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva – najmä rozsudok vo veci *García Ruiz v. Španielsko* z 21. januára 1999, podľa ktorého čl. 6 ods. 1 Európskeho Dohovoru o ochrane práv a slobôd však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument nespokojného účastníka; súd sa preto pri zamietnutí žaloby v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia rozhodnutia preskúmaného orgánu štátu. Iba ak súd, ktorý preskúmava napadnuté rozhodnutie, dospeje k záveru, že toto rozhodnutie je podrobne odôvodnené tak v časti týkajúcej sa skutkových zistení, ako aj v časti týkajúcej sa právneho posúdenia veci, potom v zmysle tejto judikatúry nie je na škodu veci, ak súd iba stručne uvedie, že si osvojuje popis skutkových okolností, tak ako ich zistil a uviedol vo svojom rozhodnutí správny orgán.

Na základe uvedených záverov Najvyšší súd vyhodnotil odvolacie námietky žalovaných 2/ a 3/ ako nedôvodné.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovaných rozhodnutiach sp. zn. 5Sž 37/2006, 5Sžf 89/2007 alebo 5Sži 1/2009, pri ktorých Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od nich odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na úplnú náhradu trov tohto konania. Nakoľko žalovaný v odvolacom konaní nebol úspešný, o náhrade trov konania sa mohlo rozhodovať iba vo vzťahu k žalobkyni. Podmienkou pre priznanie náhrady trov právneho zastúpenia je ich doloženie do spisu počas konania alebo dovyčíslenie v 3 - dňovej lehote po vyhlásení rozsudku.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O.s.p. platí, že ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Nakoľko právna zástupkyňa žalobkyne tak nekonala a zo spisu nevyplynuli najvyššiemu súdu žiadne ďalšie výdavky, Najvyšší súd úspešnej žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava podmienok na prepustenie zamestnanca zo štátnozamestnaneckého pomeru je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 17. augusta 2010

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová